

РЕШЕНИЕ

№ 6636

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 05.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **8694** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Я. Т. Д. – Изпълнителен директор на [фирма]– [населено място], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Б. Център Е., етаж 1, офис 1 срещу ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/10.06.2011 г., издаден от П. Ц. Н. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.4 ДОПК от директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) – [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят обжалва ревизионния акт в частта на извършеното увеличение на финансовия резултат за отчетните 2006г., 2007г. и 2008г. и произтичащите от това допълнителни задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО отм. и нов/, както и в частта , в която е определен окончателен данък по чл.195 от ЗКПО за 2007г. и 2008г. и в частта на допълнително определен ДДС в размер на 235 613, 42 лв. за данъчен период м.02.2008г., заедно със съответните лихви. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон. В с.з. жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв.Б. поддържа жалбата и моли съда да отмени ревизионния акт по изложените в същата съображения. Претендира направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на

НАП, редовно призван чрез процесуалния си представител – юк. А. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура чрез прокурора Димитрова изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1000041/23.02.2010г., изменена със ЗВР № 1000189/04.06.2010г. и ЗВР № 1000229/02.07.2010г. издадени от Т. Т. В. на длъжност началник отдел „Контрол” в Дирекция СДО при ТД на НАП – С. и ЗВР № 1100001/03.01.2011г. издадена от С. С. В. на длъжност началник отдел „Селекция” в Дирекция СДО при ТД на НАП – С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по корпоративен данък по ЗКПО /отм. инов/ за периода 01.01.2004г. до 31.12.2008г., по ЗОДФЛ и ЗДДФЛ за периода -01.01.2004г. до 31.12.2008г. и по Закона за данък върху добавената стойност за периода 01.12.2004г. до 31.12.2009г., вноски за ДОО, ЗО , ДЗПО за УПФ за периода 01.01.2004г. до 31.12.2009г. и фонд „ГВРС” за периода 01.01.2005г. до 31.12.2009г.

Процесните ЗВР са надлежно връчени на представляващия на ревизирания субект съответна на 04.03.2010г., 10.06.2010г., 14.07.2010г. и 18.01.2011г.

В срока по чл.117,ал.1 ДОПК е съставен ревизионен доклад № 1100001/12.04.2011г. от екип от ревизори в състав – П. Ц. Н. – главен инспектор по приходите, М. Т. И. – главен инспектор по приходите, Т. И. Т. – главен инспектор по приходите и Е. Ц. Х. – главен инспектор по приходите, в който ревизиращите органи са констатирани, че в рамките на ревизираните данъчни периоди на ревизирания субект следва да бъде увеличен финансовия резултат, както следва: 1/ на основание чл.23, ал.2, т.13 ЗКПО, вр. чл.15, ал.3, т.3 ЗКПО/отм./ със сумата в размер на 10 134, 29 лв., представляваща приходи, произтичащи от сделки или трансфери, съгл. глава I, раздел IV от ЗКПО /отм./, 2/ на основание чл.15, чл.16, ал.1 и ал.2, т.3 ЗКПО, вр. & 1, т.32 от ДР на ЗКПО – със сумата от 180 233, 55 лв., 3/ на основание чл. 16, ал.2, т.4 ЗКПО – със сумата от 136 908, 10 лв. за 2007г. и 1 232 172,90 лв. за 2008г., представляваща остатък от дължимата комисионна по договор за търговско посредничество между ревизираното дружество и А. И. П., 4/ на основание чл. 16, ал.1 от ЗКПО – със сумата от 5 085, 158 лв. за 2007г., представляваща разликата между определената от страните цена и тази по изготвената експертиза на акциите по Договор за продажба на поименни акции от 29.10.2007г., сключен между [фирма] и „Интердата К.” –С., 5/ на основание чл.15, чл.16, ал.1 и ал.2, т.3 ЗКПО, вр. & 1, т.32 от ДР на ЗКПО – със сумата от 152 746, 13 лв. / в РД е допусната техническа грешка като цифрите 2 и 5 са сменени/, представляваща разликата в лихвите по договор за кредит от 16.01.2007г., 05.06.2008г. и анекси към него, допълнителна парична вноска по протокол от 07.03.2005г. и предоставена временна финансова помощ по протокол от 07.01.2008г. и със сумата от 15 382 045, 97 лв. за 2008г. относно сключени през 2007г. и 2008г. договори за заем с „Виком” ЛЛС, САЩ. Във връзка с извършените увеличения на финансовия резултат, цитирани по-горе ревизиращият орган е определил задължения за корпоративен данък на дружеството в размер на 1 685 541, 65 лв. и съответните лихви в размер на 452 885, 24 лв.

С РД се определят задължения по ЗДДС в размер на 235 941, 47 лв., ведно със съответните лихви в размер на 94 751, 38 лв.,, задължения за данък по чл.36, ал.2 от ЗКПО /отм./ в размер на 30,99 лв. и лихви в размер на 315,22 лв. и задължения за

данък по чл.195 от ЗКПО в размер на 351 805, 90 лв. и съответните лихви в размер на 145 826, 34 лв.

Ревизионният доклад е връчен на представляващ на ревизирувания субекта на 13.04.2011г., като ревизируваният субект след удължаване на срока по чл.117, ал.5 ДОПК с Решение № 240/27.04.2011г. е подал възражение вх. № 2553-04-551/27.05.2011г. срещу ревизионния доклад.

Със заповед за определяне на компетентен орган (З.) К – 1100001/12.04.2011г. /връчена на представляващия ревизируваното дружество на 21.06.2011г./ издадена от Т. Т. В. на длъжност началник отдел „Контрол” Дирекция СДО при ТД на НАП – С. , е определена П. Ц. Н. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., да издаде ревизионен акт на [фирма], [населено място] във връзка с извършена ревизия, по която е съставен ревизионен доклад 1100001/12.04.2011г.

Съставен е ревизионен акт № [ЕГН]/10.06.2011г. от 10.06.2011г. от П. Ц. Н. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град. В акта органът по приходите е потвърдил констатациите, съдържащи се в ревизионния доклад , като е обсъдил доводите, изложени във възражението на задълженото лице, и представените към него писмени доказателства, но по същество ги е отхвърлил като неоснователни. С РА са определени задължения за дружеството, идентични с установените с РД на същото.

Ревизионният акт е връчен на упълномощено от ревизирувания субект лице на 21.06.2011г., а жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 25-53-04-706 от 01.07.2011г.

В законоустановения 60 - дневен срок по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, решаващият орган не се е произнесъл с решение , поради което е налице хипотезата на мълчаливо потвърждаване по реда на чл.156, ал.4 ДОПК

В 30 – дневния срок по чл. 156, ал. 5 от ДОПК [фирма] подава жалба срещу процесния ревизионен акт чрез директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП с вх. № 53-02-352 от 21.09.2011г. до Административен съд- София град.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства; заключение по допуснатата съдебно – икономическа експертиза а експертиза , изготвено от Л. Б. Б. относно определяне размера на пазарната лихва по смисъла на & 1, т.32 от ДР на ЗКПО /респ. & 1, т.29 от ДР на ЗКПО (отм.) за паричните средства, които дружеството – жалбоподател е предоставило по процесните договори за заем, допълнителни парични вноски и временни финансови помощи по години.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 30 - дневния срок по чл. 156, ал.5 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се

издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К – 1100001/12.04.2011г., издадена от Т. Т. В. на длъжност началник отдел „Контрол” Дирекция СДО при ТД на НАП – С. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена П. Ц. Н. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма]. Самата З. е издадена от Т. Т. В. на длъжност началник отдел „Контрол” Дирекция СДО, чиято компетентност е определена със Заповед № РД 01-9 от 04.01.2010г. на директора на ТД на НАП С. град /служебно известна на съда/. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в З. орган по приходите – П. Ц. Н. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

За да издаде оспорения ревизионен акт, органът по приходите е приел, че са налице предпоставките за увеличение на финансовия резултат за отчетните 2006 г., 2007 г. и 2008 г. и произтичащите от това допълнителни задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО отм. и нов/. Освен това с РА е определен окончателен данък по чл.195 от ЗКПО за 2007 г. и 2008 г. и в частта на допълнително определен ДДС в размер на 235 613.42 лв. за данъчен период м.02.2008 г., заедно със съответните лихви.

В хода на ревизията е установено, че през проверявания период основния предмет на дейност на дружеството е първоначално свързан с изграждане на магистрали за пренос на данни, а в последствие с отдаване под наем и експлоатация на собствени недвижими имоти.

Във връзка с изясняване на обстоятелствата от значение за определяне на данъчните задължения, на ревизираното лице са връчени ИПДПОЗЛ с изх.№ 2553-04-283/02.03.2010г. и изх.№ 2553-04-283 #4/16.06.2010г., във връзка с които ревизираното дружество е представило исканите документи, подробно описани в РД в определения за това срок.

I В частта на установените задължения по ЗКПО и извършени корекции на финансовия резултат за 2006г., ревизиращите органи са установили, че дружеството е сключило два договора за заем със заемополучател [фирма] с дати 01.02.2004г. и 01.06.2004г., както и договор за заем с [фирма] от 20.08.2005г., съгласно клаузите на които, заемополучателите не дължат лихва върху получените по договорите суми. Установено е, че страните по процесните договори са свързани лица по смисъла на &1, т.3 от ЗКПО /отм./ и следователно са налице хипотезите на чл.13, чл.14 и чл.15, ал.1 и ал.3 ЗКПО/ отм./, във връзка с което на жалбоподателя правилно е начислена пазарна лихва върху предоставените заеми съгл. & 1, т.29 от ДР на ЗКПО /отм./, която е определена в размер на 10 134,29 лв., видно от изготвена експертиза с вх. № 2559-00-318#2/20.12.2010 г., възложена от ревизиращият орган с Акт за възлагане на

експертиза № 86/03.12.2010 г.

В тази връзка правилно и законосъобразно ревизиращият орган е извършил увеличение на финансовия резултат със сумата от 10 134,29 лв., представляваща приходи, произтичащи от сделки или трансфери, съгласно глава 1, раздел IV от ЗКПО /отм./, довело до намаляване на декларирания от дружеството отрицателен финансов резултат след данъчното преобразуване.

В случая органът по приходите се е позовал на разпоредбата на [чл. 13](#) отм., чл.14 и [чл. 15 от ЗКПО](#) /отм./ за 2006г. В случаите по [чл. 13](#) и [14](#), когато резултатът за отчетния период на данъчно задължените лица е намален или е отчетена загуба, при определяне на дължимия данък се увеличава финансовият резултат преди данъчното преобразуване със сумите, произтичащи от тези търговски и финансови взаимоотношения или от тези сделки. Тази разпоредба се отнася и при прилагането на трансферни цени, търговски и икономически взаимоотношения, когато е налице получаване или предоставяне на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката, както и опрощаване на кредити или изплащане за своя сметка на кредити, несвързани с дейността. Съгласно [чл. 15, ал. 1 от ЗКПО](#) отм. случаите по [чл. 13](#) и [14](#), когато brutният размер на доходите, начислени в полза на данъчните субекти е намален, при определяне на данъчната основа се вземат предвид сумите, произтичащи от търговските и финансовите взаимоотношения. Според [чл. 15, ал. 3, т. 3 от ЗКПО](#) /в редакцията за 2006г./ разпоредбата на [чл. 15, ал. 2](#) от същия закон се прилага при получаване или предоставяне на кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момента на сключване на сделката, както и опрощаване на кредити или изплащане за своя сметка на кредити, несвързани с дейността.

Неоснователно е възражението в жалбата, че пазарната лихва се определя според условията на пазара, като се отчитат всички количествени и качествени характеристики на сделката – форма, размер и валута на предоставените средства, срок на предоставянето им, вид, размер и ликвидност на обезпечението, кредитния риск и други рискове, свързани със самата сделка и т.н., които вещото лице не било взело предвид при изготвяне на експертизата.

В конкретния случай, с предоставения на практика безлихвен кредит, ревизираното лице е сключило сделка по смисъла на цитираната разпоредба на [чл. 15, ал. 3, т. 3 от ЗКПО](#) отм., предоставянето на кредитите се третира като сделка без лихвен процент, т. е. същия се отличава то законната лихва с пълния размер на същата, която по смисъла на [§ 1, т. 29 от ДР на ЗКПО](#) отм. /в редакцията за 2004г. и 2005г./ е равна на основния лихвен процент на БНБ плюс 10 пункта. Видно от представеното експертно заключение, на вещото лице са представени всички договори за заем и съпътстващите ги документи, депозирани от жалбоподателя по време на извършваната ревизия. Същите са отразени подробно и са съобразени при формиране на крайните изводи - форма, размер и валута на предоставените средства, срок на предоставянето им, вид, размер и ликвидност на обезпечението. Експертизата е изготвена, като са използвани допустимите методи, изброени в ДОПК. Съобразени са пазарните нива на лихвите по кредити за съответната валута и съответните видове кредити. Използвана е като база лихва, която е близка до официално обявените годишни лихви от търговските банки по отпускните кредити по приблизително същите параметри /т.е. по метода на пазарните аналози/. Ревизираното лице не е представило доказателства, че при

договарянето на горепосочените кредити, както и на тези, сключени през 2007 г. и 2008 г., лихвата която ще бъде дължима, е съобразена с размера на действащата в момента пазарна цена на кредитните ресурси, прилагана при сделките от същия вид и със същите цели.

Договорната лихва преди всичко следва да се съобразява с разпоредбите на ЗКПО, относно критериите за наличие на отклонение от данъчно облагане /чл. 16, ал.2, т.3 от Закона/. При това тези критерии не се отнасят само за сделките, сключени между свързани лица, а за всички случаи, при които е налице получаване или предоставяне на „кредити с лихвен процент, отличаващ се от пазарната лихва към момент на сключване на сделката, включително в случаите на безлихвени заеми или друга временна безвъзмездна финансова помощ, както и опрощаването на кредити или изплащането за своя сметка на кредити, несвързани с дейността". Императивният текст на тази разпоредба гласи, че при всички случаи на финансови взаимоотношения между дружества, свързани с договарянето или начисляването на лихва, която се отличава от действащата за момента пазарна лихва, същите ще се оценяват като сключени е цел отклонение от данъчно облагане. При наличието на такова отклонение, данъчният финансов резултат от конкретната сделка се определя независимо от условията, при които е договорена тя. За целите на подоходното данъчно облагане размерът на този резултат се определя при условия, които биха били меродавни за съответния вид сделки, а именно - „по пазарни цени и насочени към постигане на същия икономически резултат"/чл. 16, ал.1 на ЗКПО/.

С оглед на горното, правилно органът по приходите е определил размера на неотчетените приходи от лихви като е взел предвид размера на законната лихва за отчетната 2006г., определена на база експертното заключение и размера на предоставените от жалбоподателя парични суми по договори за заем и с така установените приходи от лихви в посочения размер на 10 134,29 лв., на основание [чл. 23, ал. 2, т. 13 от ЗКПО](#) отм. във връзка с [Глава I, Раздел IV](#) от същия закон за 2006 г. е увеличен финансовия резултат на ревизирувания субект за ревизираните периоди.

II. Касателно извършени корекции на финансовия резултат за отчетната 2007 г.:

В хода на ревизията органът по приходите е установил, че за проверяваният период [фирма] е предоставило заемни средства на „С. К." АД /съгласно договори за заем от 01.02.2004 г. и 14.06.2007 г./ и на [фирма] /съгласно договори за кредит от 16.01.2007 г. и 21.12.2007 г./. Установено е също така, че с Протокол от заседание на Съвета на директорите на [фирма] от 07.03.2005 г, в качеството му на съдружник в [фирма] е гласувано извършването на допълнителна парична вноска

в размер на 168 000 лв. за подпомагане дейността на дружеството. Ревизираното дружество, в качеството му на собственик на капитала на [фирма] е приело с протокол от заседание на Съвета на директорите от 19.06.2007 г. решение за предоставяне на временна финансова помощ. Установено е, че съгласно чл. 2 от договора за заем от 01.02.2004 г., паричните средства са предоставени без задължение за заплащане на лихва. Според клаузите на чл.1, ал.2 от договора от 14.06.2007 г. заемът е предоставен при условие на заплащане на 6 % годишна лихва. Видно от представените документи е установено, че през 2007 г., [фирма] не е начислявало приходи от лихви. Съгласно текста на договора за заем от 16.01.2007 г., кредитът се предоставя при задължение за заемополучателя да заплати на заемотателя 3 % проста годишна лихва, като срокът за погасяване на заема е 16.01.2012 г. Видно от клаузите на договора от 21.12.2007 г. заемната сума е предоставена при условие за изплащане на 6 % проста годишна лихва със срок за връщане на сумата до 21.12.2012 г. Съгласно цитираните протоколи за предоставената допълнителна парична вноска на [фирма] и за предоставената временна финансова помощ на [фирма] не се дължат лихви.

Освен това е установено, че предоставените парични средства са отразени в счетоводството на жалбоподателя по сч. с/ка 499 „Други кредитори“. От предоставените счетоводни регистри за 2007 г. е установено, че дружеството не е начислявало лихва върху предоставените средства на „С. К.“ АД, както и , че върху предоставените на [фирма] средствата, дружеството е начислявало лихви, осчетоводени по кредита на сч. с/ка 720 „Приходи от лихви“, изчислени при лихва 6 %, което е в по-малък размер от пазарната лихва, определена в изготвената експертиза, неразделна част от настоящата ревизия.

Не на последно място е установено , че страните по процесните договори са свързани лица по смисъла на § 1, т.13 от ЗКПО и § 1, т.3 от ДОПК и следователно са налице хипотезите на чл.15, чл.16, ал.1 и ал.2, т.3 от ЗКПО , във връзка с което на жалбоподателя правилно е начислена пазарна лихва върху предоставените заеми съгл. § 1, т.32 от ДР на ЗКПО , която е определена в размер на 180 233,55 лв., видно от изготвена експертиза с вх. № 2559-00-318#2/20.12.2010 г., възложена от ревизиращият орган с Акт за възлагане на експертиза № 86/03.12.2010 г. В тази връзка и с оглед изложеното по-горе съдът намира за правилно и законосъобразно извършеното от ревизиращият орган увеличение на финансовия резултат със сумата от 180 233,55 лв.

В този смисъл неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че начислените с РА лихви върху предоставените парични вноски на [фирма] са незаконосъобразни, тъй като според

уговарянето на лихви върху допълнителни парични вноски представлява само и единствено възможност и зависи от преценката на мнозинството от съдружниците, а не като задължително условие.

Съгласно писмо № 26-А-77/19.11.2007 г. на изпълнителния директор на НАП, „допълнителните парични вноски по чл.134 от ТЗ, за които не е уговорена лихва, попадат в обхвата на чл.16, ал.2, т.3 от ЗКПО, но ако са изпълнени императивно дадените в чл.134, ал.1 от ТЗ условия, не следва да се извършва корекция в посока увеличение, съответно намаление на данъчния финансов резултат с размера на „потенциалните лихви“, които биха били платени като цена на предоставения заем, доколкото липсва подходящ аналог, въз основа на който да се определи техният размер“.

Разпоредбата на чл. 134 от ТЗ поставя императивни условия, които следва да бъдат изпълнени, за да бъдат законосъобразни взетите на това основание решения и да се породят целените с тях правни последици. Тези условия са следните: наличие на загуби, временна необходимост от парични средства за покриване на тези загуби и посочен срок, след който вноските следва да бъдат върнати или срок, за който те да бъдат предоставени на дружеството. В този смисъл допълнителните парични вноски имат специално предназначение и не могат да се събират за покриване на други нужди на дружеството. От друга страна, освен, че изброените по-горе условия следва да са кумулативно налице, трябва да е документално обосновано, че претърпените от дружеството загуби не могат да бъдат покрити чрез търсене на заем отвън, чрез намаление на капитала или чрез друг алтернативен способ. Необходимо е да са налице и счетоводни документи, които доказват необходимостта от финансиране, т.е., вътрешното кредитиране е краен способ, свързан с икономическото обезпечаване на дружеството и на самото му съществуване. Следователно, ако не са изпълнени императивно дадените в чл.134, ал.1 от ТЗ условия, е налице отклонение от данъчно облагане, за което са приложими разпоредбите на глава IV от ЗКПО. Поради това данъчният финансов резултат на дружеството, предоставило заема/временната финансова помощ се определя, като се вземат под внимание резултатите, които биха се получили при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. В този случай подходящ аналог е договорът за заем, при който се използва пазарен лихвен процент.

По делото липсват доказателства, че за [фирма] е налице необходимост от допълнителни парични вноски с оглед покриване на съществуващи загуби, които да обосновават наличието на предпоставките чл.134, ал.1 от ТЗ респ. да е налице хипотезата, в

която да не се увеличава финансовия резултат с процесните лихви. По отношение на възражението за неправилно начислени лихви върху безвъзмездно предоставените на [фирма] средства като временна финансова помощ, съдът отново намира същите за неоснователни. Разпоредбите на Глава IV на ЗКПО имат за цел да предотвратят отклонения от данъчно облагане като регулират така отношенията, че данъчното задължение да отразява обективно резултатите от дейността на данъчните субекти и следователно в противоречие, както със счетоводните, така и с правните принципи са твърденията на жалбоподателя, че „неначисляването на лихви по предоставената финансова помощ не води до реално ощетяване на бюджета“. Данъчните задължения са лични и чрез сключване на определен вид сделки, предвидени от законодателят в Глава IV на ЗКПО, данъчните субекти нямат право да променят финансовите си резултати по такъв начин, че да отпадне тяхно задължение за сметка на друг данъчен субект, като приложението на тези разпоредби не е изключено по отношение на холдинговите дружества и на дружествата, включени в тяхната структура, по какъвто и да е начин.

Следователно ревизиращият орган правилно и законосъобразно е приел, че в конкретния случай са налице хипотезите на чл.15, чл.16, ал.1 и ал.2, т.3 от ЗКПО и е увеличил финансовия резултат за отчетната 2007 г. със сумата в размер на 180 233,55 лв., представляваща пазарната лихва по горесцитираните договори за заем и временна финансова помощ.

III. Неоснователни и необосновани се явяват възраженията на жалбоподателя и по отношение на извършените с РА корекции на финансовия резултат на дружеството по Договор за търговско посредничество от 23.10.2007 г. между [фирма] /възложител/ и А. И. П. /изпълнител/ по следните съображения:

С цитирания Договор последният се задължава да извърши посредническа услуга и да окаже съдействие при продажбата на акции на [фирма], собственост на [фирма] в срок до 31.12.2007 г., като комисионерът се задължава да участва в преговори и да продаде от името и за сметка на възложителя описаните акции; да осигури продажбата и да гарантира цялостното преминаване на фактическото владение и разпореждане с активите в полза на бъдещия купувач. В деня на сключване на посредническия договор, на комисионера е изплатено авансово възнаграждение в размер на 70 000 евро. Установено е, че на 29.10.2007 г. между [фирма] и „Интердата К.“, Р. С. е сключен договор за продажба на описаните акции. На 31.01.2008 г. е подписан приемо-предавателен протокол между възложителя и комисионера, в който страните се съгласяват, че продажбата е осъществена с посредничеството на комисионера, цената на

продадените акции е изгодна за възложителя и е изцяло заплатена на [фирма]. С това задълженията на комисионера са били изпълнени, като е останало задължението да му бъде изплатен остатък от уговореното възнаграждение.

Ревизиращите органи обаче са приели, че платено по договора възнаграждение е за услуга без същата да е реално осъществена, във връзка с което е налице хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО и финансовият резултат на [фирма] за отчетната 2007 г. е увеличен, със сумата от 136 908,10 лв. /левовата равностойност на 70 000 евро/ и за 2008 г. със сумата от 1 232 172,90 лв. /левовата равностойност на 630 000 евро, явяващ се остатък от дължимата комисионна/.

На първо място, видно от изготвеното в хода на ревизията заключението с вх.№ 2559-00-212/#2/17.09.2010 г. става ясно, че процесният договор за посредничество и договора за покупко-продажба на поименни акции са сключени в момент, в който „ЕСТ АД вече не е бил собственик на акциите. Безспорно е установено от вещото лице, както и от ревизиращият екип, е, че акции, във връзка с които е сключен договора за посредничество са джирисани от [фирма] на „Интердата К.“ на 14.09.2007 г., а впоследствие са извършени няколко прехвърляния на тяхната собственост.

Видно от данните по административната преписка с джиро от 17.09.2007 г.,

приобретател на тези акции е „Виком ЛЛС“, О., САЩ., т.е. към момента на

сключване на спорния посреднически договор жалбоподателят не е бил собственик на

акциите и е нямал правото да се разпорежда с тях - още по-малко да упълномощава

друго лице да извършва подобни действия , което индикира един напълно обоснован и релевантен извод за липса на такава сделка изобщо.

Следва още да се отбележи, че независимо от датата на сключване на процесния договор, с оглед изложеното по- горе, по делото не са ангажирани каквито и да било данни и доказателства , които да предполагат дори извършването на реални действия по прехвърлянето на временните удостоверения на „Интердата К.“, Р. С. от страна на комисионера. От приложеният приемо-предавателен протокол /оформен като отчет към [фирма]/ не може да бъде получена информация относно извършените от търговския посредник конкретни действия, довели до сключването на договора за покупко-продажба на поименни акции.

Следователно и в този случай, съдът намира ,че органът по приходите правилно и законосъобразно е извършил увеличение на

финансовия резултат на „ЕСТ“¹ АД за 2007 г. със сумата от 136 908,10 лв. и за 2008 г. със сумата от 1 232 172,90 лв.

IV. Относно пазарната цена на акциите по Договор за продажба на поименни акции от 29.10.2007 г., сключен между [фирма] /продавач/ и „Интердата К.“, Р. С.:

Във връзка с цитираното по-горе прехвърляне на поименни акции, представляващи 56 % от капитала на [фирма] в хода на ревизията е възложено извършването на експертиза за определяне на пазарната им цена.. Съгласно заключението на експерта индикативната пазарна стойност на тези акции е в размер на 4 030 000 евро и превишава значително определената между [фирма] и „Интердата К.“ -Р. С. продажна цена в размер на 1 430 000 евро. Във връзка с това ревизиращият орган е приел, че е налице отклонение от данъчно облагане и на основание чл. 16, ал. 1 от ЗКПО е извършил увеличение на финансовия резултат на дружеството за 2007 г. с 5 085 158,00 лв. /левовата равностойност на 2 600 000 евро/, представляваща разликата между определената от страните цена и тази съгласно изготвената експертиза.

Спорът в настоящия случай е само и единствено по определената от ревизиращите органи цена на една акция в размер на 5,66 лв., във връзка с което е допусната и изслушана съдебно-икономическа експертиза от в.л. Л. Б..

Видно от т. 2 (стр.11 от експертизата) на изготвеното по делото заключение по възложената съдебно- икономическа експертиза , което съдът кредитира в тази му част, за определяне пазарната цена на 56 % от акциите на капитала на [фирма] по договор за продажба на поименни акции от 29.10.2007г. между дружеството – жалбоподател и Интердата К. - С., вещото лице е използвало два метода на оценка , а именно : 1/ метода на чистата стойност на активите и 2/ Капитализиране на дохода чрез дисконтиране на очакваните чисти парични приходи. С оглед прилагането на двата метода в заключение вещото лице е определило справедлива пазарна стойност на дружеството и дружествения дял, изразяваща се в съотношение на оценките по използваните два метода 60 към 40 или 60% -чиста стойност на активите и 40% - дисконтирани чисти парични приходи , като в тази връзка е определило справедлива пазарна стойност на една акция на [фирма] в размер на 3,80 лв. за акция , което напълно кореспондира с определените в РА стойности съдът кредитира това заключение.

В този смисъл , аргументът на процесуалния представител на жалбоподателя, че използвания метод на дисконтираните чисти парични приходи, не е включен в пар. 1. т. 10 от Наредба № Н-9 е неоснователен. При изготвяне на всяко една експертно заключение следва да се има предвид спецификата на предмета на експертизата. В

случая е възложена задача да се определи пазарната цена на акциите, които безспорно не могат да се приемат за активи на предприятието. Отделно от това в случая няма база и съответно възможност за извършване на съпоставка и определяне на съпоставима цена, поради което съдът приема за правилно използван процесния метод, на база оценителските стандарти.

Следователно РА и в тази му част, по съображения изложени по-горе следва да бъде потвърден като законосъобразен и правилен.

V. Що се касае да увеличения със сумата от 152 746,13 лв. финансов резултат на дружеството за 2008 г.

по Договори за кредит от 16.01.2007 г., 21.12.2007 г., 05.06.2008 г. /ианекс към него от 08.06.2008 г., 25.07.2008 г. и 02.06.2008 г./, допълнителна парична вноска по Протокол от 07.03.2005 г. и предоставена временна финансова помощ по Протокол от 07.01.2008 г., съдът намира жалбата и в тази ѝ част за неоснователна по мотиви идентични с изложените по-горе съображения касателно увеличения финансов резултат за 2007г.

VI. По отношение на увеличението на финансовия резултат на дружеството за 2008 г. с 15 382 045, 97 лева., във връзка със сключени през 2007 г. и 2008 г. договори за заем с „Виком“ ЛПС, САЩ, съдът намира следното :

В хода на ревизията е установено, че през 2007 г. и 2008 г. [фирма], в качеството му на заемополучател е сключило пет договора за заем с дружество „Виком ЛПС“, САЩ, представлявано от Т. Д. Д.. Същите са подробно описани в РА. Съгласно клаузите на тези договори, ревизираното дружество получава описани в РА суми в заем за срок от 3 години, със задължението да изплаща на заемодателя проста годишна лихва в размер на 18 %. Нейното заплащане следва да се извърши еднократно в 15 дневен срок след изтичане на календарната година. Органът по приходите е установил, че [фирма] не е начислявало дължимата по договор лихва за 2007 г. В хода на ревизията, е представено споразумение от 02.02.2008 г., сключено между ревизираното дружество и „Виком ЛПС“ САЩ, съгласно което страните определят пет годишен гратисен период от датата на споразумението за задълженията по главницата в размер на 11 807 772 евро и лихвите по договорите за заем. Ревизиращият екип е формирал извод, че представеното споразумение не отменя задължението на [фирма] за текущо начисляване на договорените лихви, а само определя гратисен период за тяхното заплащане. Това следва от изискването на чл. 4, ал.1, т. 1 от Закона за счетоводството, действащите счетоводни стандарти и обявената счетоводна политика на дружеството. Във връзка със споразумението, дружеството е следвало да преизчисли балансовата стойност на получените заеми от

датата на споразумението за задълженията по главниците и лихвите по договорите за заем по амортизирана стойност, като всяка разлика между номинал и размера на падеж отчете в Отчета за приходите и разходите /ОПР/ през периода на ползване на заема, на база ефективния лихвен процент. Установено е още в хода на ревизията, че това не е извършено, което е нарушение на относимите материалноправни норми. Във връзка с това органът по приходите е извършил увеличение на финансовия резултат за 2008 г. с 15 382 045,97 лв.

С оглед събраните доказателства в хода на ревизионното производство и в хода на делото доказателствата, съдът намира за основателен извода на органа по приходите, че представеното споразумение не отменя задължението на „ЕСТ“ АД за текущо начисляване на договорените лихви, а само определя гратисен период за тяхното заплащане. Доказателства оборващи този извод не са ангажирани. Това безспорно следва от изискването на чл. 4, ал.1, т. 1 от Закона за счетоводството, действащите счетоводни стандарти и обявената счетоводна политика на дружеството. Във връзка със споразумението, дружеството е следвало да преизчисли балансовата стойност на получените заеми от датата на споразумението за задълженията по главниците и лихвите по договорите за заем по амортизирана стойност, като всяка разлика между номинал и размера на падеж отчете в Отчета за приходите и разходите /ОПР/ през периода на ползване на заема, на база ефективния лихвен процент. В хода на ревизията и в съдебното производство е установено, че това не е извършено, което е нарушение на относимите материалноправни норми. Във връзка с това органът по приходите е извършил увеличение на финансовия резултат за 2008 г. с 15 382 045.97 лв. Жалбоподателят освен посочената ССЕ не е ангажирал други доказателства в подкрепа на тезата си. Самата ССЕ. от друга страна не доказва по убедителен начин, че извършените от ревизиращия орган преизчисления на база прилагане на части от МСС 39 са неоснователни и незаконосъобразни.

В хода на ревизията е установено, че за 2008 г., самото дружество на жалбоподателя е оповестило с вх. № 2210-14947/31.03.2009 г. следната своя счетоводна политика по отношение лихвените заеми и кредити: Съгласно същата, дългосрочните лихвени заеми и кредити се осчетоводяват първоначално по номинал. След първоначалното признаване, лихвените заеми и кредити се отчитат, като всяка разлика между номинал и размера на падеж се отчита в отчета за доходите през периода на ползване на заема, на база ефективния лихвен процент. Видно от наличните по административната преписка доказателства, ревизираното лице не е спазило тези изисквания. Това от една страна е нарушение от жалбоподателя на собствената му счетоводна политика, а

от друга страна не се оспорва и от самия жалбоподател. От друга страна е необходимо да се има предвид, че съгласно т. 6.2 от СС 1 „Представяне на финансовите отчети“, в редакцията до 31.12.2007 г. и т. 3.2, буква „б“ в редакцията от 01.01.2008 на НСФОМСП, за нерешени въпроси в националните стандарти се прилагат разпоредбите на Международните счетоводни стандарти /МСС/.

В конкретната хипотеза получените от жалбоподателя заеми следва да се класифицират като финансови пасиви, възникнали в предприятието по смисъла на т.3. 3. 3. и т. 3. 4. 1. от СС 32 в редакцията му преди и след 01.01.2008 г. Във връзка с това следва да се имат предвид действащите и относими разпоредби на счетоводните стандарти. При първоначалното представяне, дружеството е задължено да оцени финансовите си пасиви, възникнали в предприятието по справедливата стойност на полученото, намалена с преките разходи, свързани с придобиването на финансовия пасив /точки 5. 1 и 5. 2 от СС 32 в редакцията му преди и след 01.01.2008 г./.

Съгласно параграф НП 64 от СС 39 „Финансови инструменти“, справедливата стойност на финансов инструмент при първоначално признаване е обикновено цената на сделката /т.е. справедливата стойност на възнаграждението, дадено или получено, параграф НП 76/. Въпреки това, ако част от даденото или получено възнаграждение е за нещо, различно от финансовия инструмент, справедливата стойност на финансовия инструмент се изчислява с помощта на техниките за оценяване. Това следва от изискването на параграфи НП 74-НП 79. В подобен случай, справедливата стойност на дългосрочен кредит или вземане, което няма лихва, може да се изчисли като настояща стойност на всички бъдещи парични постъпления, дисконтирани с преобладаващия пазарен лихвен процент по подобни инструменти /подобни по отношение на парична единица, срок, тип лихва и други фактори/ с подобен кредитен рейтинг. Всяка допълнително дадена назаем сума е разход или намаление на прихода, освен ако не отговаря на условията за признаване като някакъв друг вид актив.

Предприятието също така е задължено да представи финансовите си пасиви, възникнали в предприятието при последващото им оценяване по амортизируема стойност с помощта на метода на ефективната лихва / т. 7. 1. буква „а“ от СС 32 в редакцията му преди и след 01.01.2008 г./.

Това е потвърдено от вещото лице по ССЕ - сгр. 11, в случай че се приеме, че е налице съществено изменение на договорните условия. Определението за ефективен лихвен процент е дадено в т. 1 на СС 32 и това е „размерът, който прави точен дисконт на очакваните бъдещи парични потоци до падежа или до следващата дата на пазарна промяна на цените до сегашната нетна преносна стойност на финансов актив или пасив. Ефективният лихвен процент понякога се определя като

уравновесен приход до времето на падежа или до следващата дата на пазарна промяна на цените и представлява вътрешната норма на възвръщаемост на финансовия инструмент за определен отчетен период. При изчисляването на ефективния лихвен процент се вземат под внимание всички възнаграждения и такси, платени или получени между страните по договора.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че чрез споразумението страните не променят съществено договорните условия. Видно от представените договори, срокът им на действие е три години от датата на подписването им. Със споразумението се въвежда пет годишен гратисен период за задължението за заплащане на главници и лихви по договорите. Това по своята същност представлява промяна в срока на договора, което безспорно се явява съществено условие на всеки договор. Предоговарянето на съществено различни условия не е третирано в националния счетоводен стандарт, но на основание цитираните по-горе разпоредби от СС 1, при нерешени въпроси в националните стандарти се прилагат съответните разпоредби от МСС. Въз основа на подробно изложените изисквания на приложимите счетоводни стандарти дружеството е длъжно да представи във финансовите отчети към 31.12.2007 г. заемите по амортизирана стойност. Също така е задължено да отрази промяната на 02.02.2008 г. в условията на договорите като прекратяване на първоначалния пасив и признаването на нов пасив, прилагайки метода на ефективната лихва въз основа на приложимия пазарен лихвен процент за безлихвения период на договорите. Ревизираното лице е трябвало да признае в отчета за приходите и разходите разликата между номиналната стойност на заемите и тяхната справедлива стойност към 02.02.2008 г. Неоснователни са аргументите на жалбоподателя и на вещото лице, според които в случай че бъде извършена корекция със стойността на пасива, тази корекция би представлявала последваща оценка на пасива и ще има само счетоводен ефект. Като правно основание за формиране на този извод е посочена разпоредбата на чл. 34 от ЗКПО.

Необходимо е да се отбележи, че в случая не се касае за последваща оценка на пасиви, поради което чл. 34 от ЗКПО е неприложим. Параграф 40 от МСС 39 „Финансови инструменти“, приет за прилагане в Европейския съюз с *Регламент 1606/2002*, изисква: „Размяна между съществуващ заемополучател и заемодател на дългови инструменти със съществено различни условия се отчита като прекратяване на първоначалния финансов пасив и признаване на нов финансов пасив. По подобен начин, същественото модифициране на условията на съществуващ финансов пасив или на част от него /независимо дали се дължи на финансовите трудности на длъжника/ се отчита като

прекратяване на първоначалния финансов пасив и признаване на нов финансов пасив."

В този смисъл, съдът не възприема като правилно становището на вещото лице, че горното би довело до нарушаване на основния принцип за съпоставимост на приходите и разходите за съответния период, тъй като в заключението по ССЕ, същото не е взело предвид, че органът по приходите е признал разходи за лихви по горепосочените договори за заем за 2007 г., общо в размер на 3 145 753.95 лв. Съобразно изискванията на приложимите счетоводни стандарти през 2008 г. са признати приходи от финансови пасиви в размер на 15 382 045,97 лв. и разходи за лихви в размер на 2 212 905,31 лв.

С оглед изложеното намирам, че формираните при извършване на ревизията изводи в РА и в тази му част са правилни и законосъобразни.

VII . Касателно оспорените от жалбоподателя задължения за данък по чл.195, ал.1 от ЗКПО върху лихви за 2007 и 2008 г.

по договори за заем с „Виком ЛЛС“, САЩ, за които жалбоподателя твърди, с с оглед сключеното споразумение [фирма] изобщо не е начислявало доходи от лихви в полза на „Виком ЛЛС“, САЩ. От споразумението било видно, че през 2007 г. и 2008 г. за дружеството изобщо не е възникнало задължение за изплащане на лихви, съответно не е възникнало задължение за удържане и внасяне на данък при източника по чл.195, ал.1 от ЗКПО, съдът намира за установено от правна страна следното:

Ревизиращите органи са установили, че през 2007 и 2008 г. [фирма] не е начислявало дължимите лихви по договори за заем с „Виком ЛЛС“ - САЩ и съответно не е внасяло дължимия данък при източника, съгласно чл.195, ал.1 от ЗКПО. Във връзка с това ревизиращият екип е начислил дължимите лихви към 31.12.2007 г. в размер на 3 145 753,95 лв. и към 31.01.2008 г. - в размер на 372 304,98 лв. Предвид разпоредбите на чл.195, ал.1 и ал.2, чл.202, ал.2 и чл.203 от ЗКПО е начислен данък при източника в размер на 314 575,40 лв. за 2007 г. и в размер на 37 230,50 лв. за 2008 г., ведно със съответните лихви.

Съгласно чл.195, ал.1 от ЗКПО, доходите от източник в страната, посочени в чл. 12, ал. 2, 3, 5 и 8, на чуждестранни юридически лица, когато не са реализирани чрез място на стопанска дейност в страната, подлежат на облагане с данък при източника, който е окончателен. Данъкът по ал. 1 се удържа от местните юридически лица, едноличните търговци или местата на стопанска дейност в страната, **които начисляват** доходите на чуждестранните юридически лица, с изключение на доходите по чл. 12, ал. 3 и 8 /ал.2/. Съгласно чл.202, ал.2 от ЗКПО, платците на доходи, удържащи данъка при източника по чл. 195, са длъжни да внесат дължимите данъци, както следва: 1. в тримесечен срок от началото на месеца, следващ месеца на начисляване на дохода - в случаите, когато притежателят на дохода е

местно лице на държава, с която Р. Б. има влязла в сила спогодба за избягване на двойното данъчно облагане; 2. в срок до края на месеца, следващ месеца на начисляване на дохода - за всички останали случаи. Когато данъкът по чл.194 и 195 не е удържан и внесен по съответния ред, той **се** дължи солидарно от задължените за тези доходи лица /чл.203 от ЗКПО/.

Разпоредбата на чл.195, ал.2 от ЗКПО се отнася и за случаите, когато е следвало да бъдат начислени доходи на чуждестранните юридически лица, но това не е извършено, какъвто е конкретният случай. Следва да се има предвид и разликата между начисляване и реално изплащане на доход.

Във връзка с алтернативното искане на жалбоподателя да се признаят начислените от органа по приходите разходи за лихви, върху които е начислен данък при източника, следва да се има предвид, че при ревизията за 2007 г. са признати разходи за лихви по горепосочените договори за заем, общо в размер на 3 145 753,95 лв. , а съобразно изискванията на приложимите счетоводни стандарти през 2008 г. са признати разходи за лихви в размер на 2 212 905,31 лв. Т.е. искането се явява неоснователно .

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя и относно определените задължения по ЗДДС в размер на 235 613,42 лв. за данъчен период м.02.2008 г.:

В хода на ревизията е установено, че [фирма] не е подало СД по реда на чл. 125, ал. 1 от ЗДДС за цитирания данъчен период, както и че няма представена информация от регистрите за отчитане на данъка на хартиен и магнитен носител в съответствие с изискванията на чл. 124 от ЗДДС. СД е подадена с писмо вх. № 2553-04-327/30.03.2011 г. по време на извършваната ревизия. На дружеството не може да бъде наложена административна санкция, поради изтичане на двегодишна давност по смисъла на чл.34от ЗАНН.

В хода на ревизията е установено, че за периода дружеството има извършени доставки в размер на 12 420 734, 64 лв. Издадените фактури са във връзка с продажби на ДМА, съгласно което е налице данъчно събитие и изискуемост на данъка по реда на чл. 25, ал. 5, т. 1 от ЗДДС и съгласно чл. 86, ал. 2 от ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ. Във връзка с горното и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, съдът намира, че правилно ревизиращият орган е начислил ДДС в размер на 2 484 147, 12 лв. като не е признал на основание чл. 72, ал. 1 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит за същия период с аргумента, че дружеството само се е лишило от това, вследствие на неподаване на отчетните регистри и следователно РА в тази му част е законосъобразен следва да бъде потвърден.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, съдът намира, че в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 59 792 лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 3 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, VII състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма]– [населено място], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Б. Център Е., етаж 1, офис 1, чрез Я. Т. Д. – Изпълнителен директор на срещу ревизионен акт /РА/ № [ЕГН]/10.06.2011 г., издаден от П. Ц. Н. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. град, мълчаливо потвърден по реда на чл.156, ал.4 ДОПК от директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма]– [населено място], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Б. Център Е., етаж 1, офис 1, чрез Я. Т. Д. – Изпълнителен директор да заплати в полза на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) юрисконсултско възнаграждение в размер на 59 792 лв.(петдесет и девет хиляди седемстотин деветдесет и два лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: